ISSN 0132-4462.
№ 11 2007
ЛИСТОПАД

перець

Микола КАПУСТА

(Вернісаж художника дивіться на стор. 5)

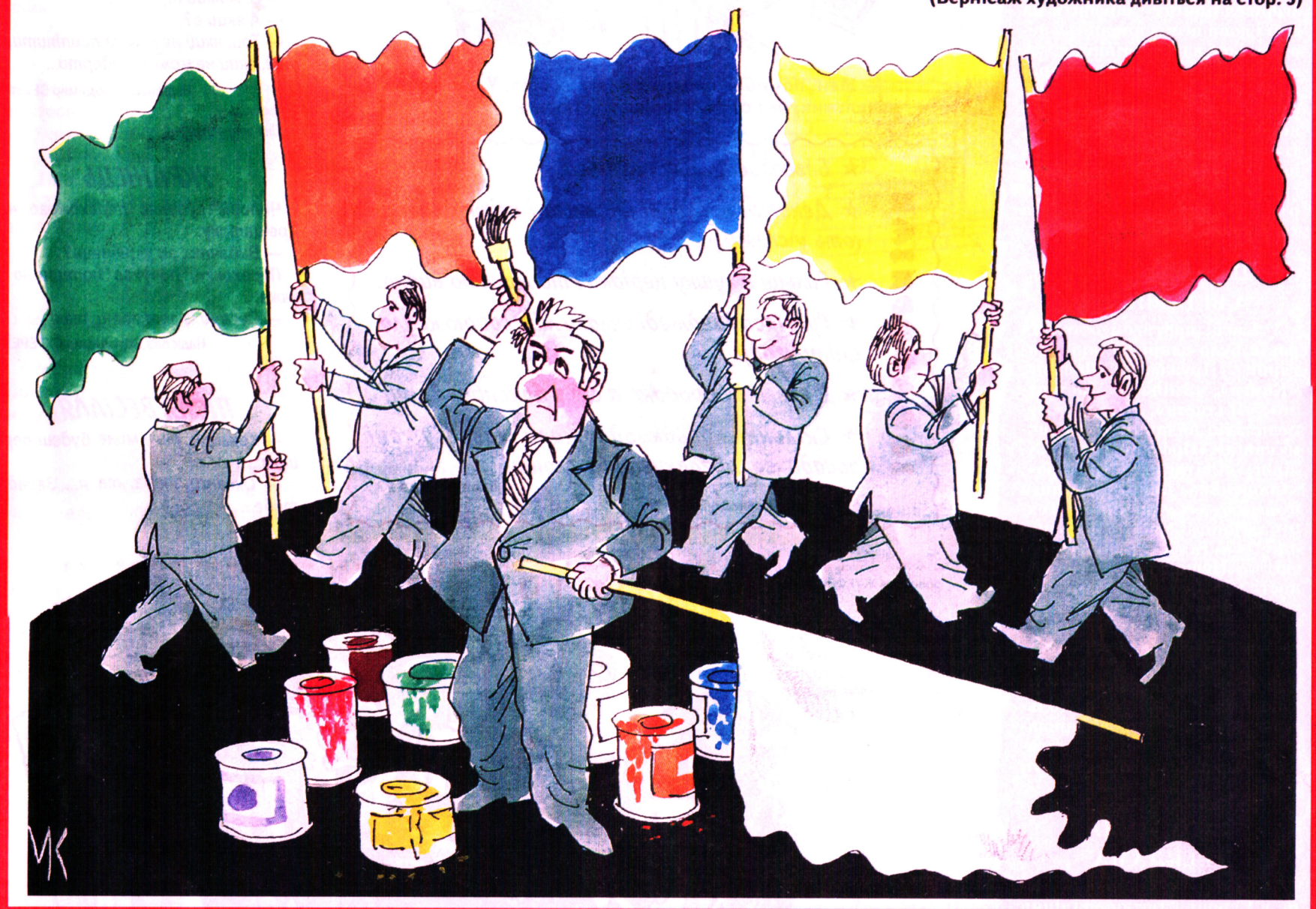

Олександр СТРІЛЕЦЬ

Валерій МОГИЛЬНИЙ

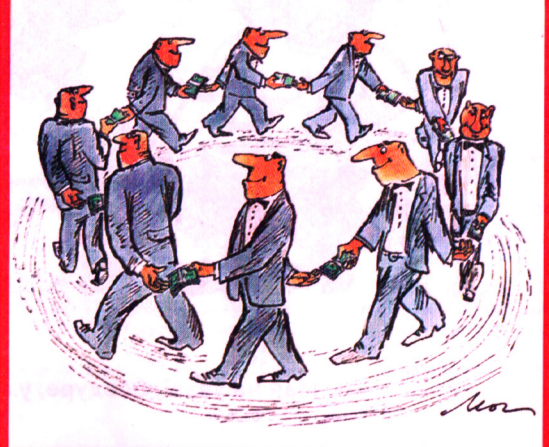

Олег ГУЦОЛ

Інформаційне Агентство Перця

ГАРНИЙ АПЕТИТ

За інформацією уряду, виробники олії істотно знизили ціну на свою продукцію. Приміром, ТМ «Славія» до 6,45 грн. за літр, ТМ «Диканька» до 6,72 грн., ТМ «Олейна» до 7 грн. Але у торговельників «розгорівся апетит» заробити на олії і вони не поспішають «перемальовувати» цінники. А влада на місцях, яка має право встановлювати граничний рівень торгової надбавки, дивиться на це крізь пальці. А твориться це, мабуть, тому, що у владних структурах пригрілися бізнесмени, котрі «варять» свої прибутки на торгівлі.

НЕ ЗАКРИВАТИ, А ВІДКРИВАТИ

У Києві протягом останніх років було закрито такі книгарні: «Дружба», «Поезія», «Книги», «Зміна», «Мистецтво», «Планета», «Ноти», «Передплатні видання», «Медична книга», «Пропагандист», «Сузір'я», «Світогляд», «Дніпро», «Спортивна книга», «Книга поштою», «Сучасник», «Технічна книга № 1», «Методична книга», «Книжковий світ»... Нещодавно громадськості вдалося відстояти книгарню «Знання», що на Хрещатику. Але це одна з небагатьох перемог над варварством. Статистика свідчить: щоб зрівнятися по кількості книгарень, приміром із Польщею, нам потрібно відкривати в країні по одному магазину щодня упродовж десяти років.

ТАТО, МАМА І РЕКЛАМА

Україна посідає перше місце в Європі з тютюнопаління серед чоловіків (палить 66,8 відсотків) і перше місце серед жінок (19,9 відсотка) у країнах СНД. Більшість починає палити у підлітковому віці, беручи приклад із тата і мами. «Підсобляє» і реклама. Хоча вже давно треба рекламувати не цигарки, а здоровий спосіб життя. Адже неспростовні факти свідчать, що українці сьогодні живуть на 10-12 років менше, ніж громадяни країн Європейського союзу. Серед багатьох причин цього, тютюнопаління займає не останнє місце.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Мені потрібен словник блатних слів. У нас новий начальник, нещодавно вийшов із тюряги.

ЗООФОРИЗМИ

★ *Безголовий, але рогатий.*

★ *Декотрі посадові бурмили і влітку впадають у сплячку.*

★ *Рильце в пушку нерідко і під маскою видно.*

★ *Сумчасті ведмеді уклали між собою коалоційну угоду.*

★ *Є козли з бородою, а є й з бакенбардами.*

★ *Скільки мосьок одержали незаслужені посади за обгавкування слонів!..*

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я Сумської обл.

Майже

НА КОРАБЛІ

Захмелілий пасажир радісно кричить:

— Земля! Земля! Я бачу землю!

Його смикає за рукав дружина:

— Та заспокойся ти. Ми тільки відпливаємо...

Надіслав Олег КАЛАНЧИК.

м. Ізмаїл Одеської області.

В АПТЕЦІ

— У вас лейкопластир є?

— Є. А який треба?..

— А який є?

— Той, який не можна приліпити, і той, який не можна віддерти...

Надіслав Володимир СЕБИН.

м. Нікополь на Дніпропетровщині.

УКРАЇНЕЦЬ

Чоловік зупиняє перехожого на Хрещатику:

— Вибачте, ви українець?

Перехожий почухав потилицю і каже:

— Судячи із зарплати, так!

Надіслав Володимир СУГЕРЕЙ.

м. Київ.

ПІСЛЯ ВЕСІЛЛЯ

— Коханий, ти у мене будеш першим...

— Оксанко, люба, та я... Заради тебе...

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— Май на увазі, бовдуре, у мене депутатська недоторканність!..

З натури

— ... будеш першим прокидатися, подавати каву в постіль, прати, прасувати, готувати обід... Зрозумів коханий?..

Надіслав Андрій МАТЕЙКО.
смт Маневичі
Волинської області.

ЗАЧЕКАЙ!

Хлопчик грається в пісочниці біля багатоповерхового будинку. Раптом з одного вікна вилітає чоловік і плазом падає на пісок. Курява — стовпом. Переляканий хлопчик тільки кліпає очима. А чоловік підхоплюється, обтрушує пісок і запитує малого:

— Ти рахувати вмієш?

— В-в-вмію...

— До скількох?

— До д-д-десяти...

— Достатньо... Значить так! Стій тут... Будеш зараз рахувати, як он із того вікна вилітатимуть ці негідники... Зрозумів?

— З-з-зрозумів...

Через кілька хвилин із того ж вікна вилітає чоловік і плазом падає в пісочницю. Курява — стовпом.

Хлопчик починає рахувати:

— Раз!

Чоловік підводиться, витирає з обличчя пісок:

— Стоп, стоп! Зачекай, малий! Не рахуй... Це знову я...

Надіслав Ілько ПАНЧИШИН.
м. Вінниця.

Василь ФЛЬОРКО

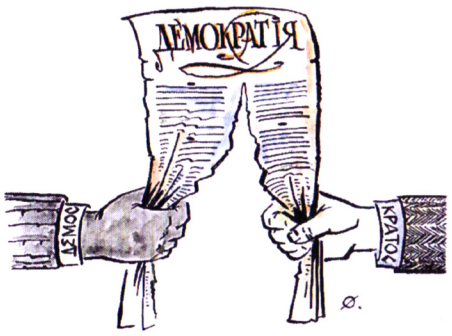

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

— Вона цього літа відпочивала на Канарах.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хлопці, приїжджайте швидше! Вовки дуже голодні!

Георгій МАЙОРЕНКО

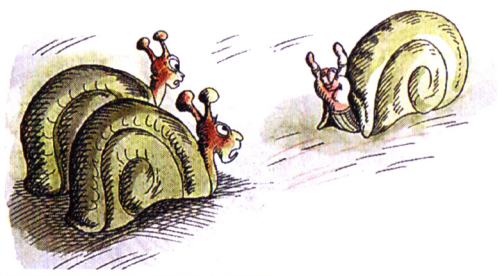

— Бачите — цю хатинку бізнесмени орендують!

НА СВОЮ ГОЛОВУ

ГУМОРЕСКА

Коли у громадському транспорті Анатолія Захаровича Погуляйла все частіше почали називати дядьком, а не молодим чоловіком, він зрозумів, що війну з лисиною, як сказав один сатирик, програно. Та і як її було не програти, коли батько — лисуватий, дід — лисий, а у прадіда — голова гола як коліно.

І, може, змирився б він із цим, якби не ота триклята реклама. Вона людей до того доводить, що ті зовсім глузд втрачають. Он сусіда Олег Дубняк надивився рекламних роликів, в яких закликають купувати пральні машини. Там одна тітонька руками сплескує: «Півгодини — і білизна чиста! Чистіша, ніж нова!» І повторюють ту рекламу з півгодинним інтервалом. От сусіда і каже:

— Це ж яка у жінки велика сім'я! Тільки випрала і, дивись, знову пере!

Ну, Анатолію Захаровичу та пральна машина зовсім не потрібна — жінка для чого? І на електриці економія!

Але тут потрапила йому на очі газетна статейка про чудодійний препарат. «Купуйте і у вас не буде проблеми з випаданням волосся,— гарантував професор із не нашим прізвищем. — Успіх стопроцентний! У разі не вирішення вашої проблеми, наша фірма відшкодує п'ять тисяч доларів за моральні збитки...»

Тут і задумався Погуляйло:

«З одного боку препарат коштує тисячу доларів. Але «якщо проблема не вирішиться», то одержу аж п'ять! А одержу — це точно! Бо ж і батько лисуватий, і дід лисий, а у прадіда голова гола як коліно. Проти природи не попреш! Чотири тисячі зелених на дорозі не знайдеш...»

І поїхав Погуляйло у ту фірму.

— А ви мені якийсь документ видасте, що я у вас цей препарат купив? — вертів він флакончик із бурою рідиною.

— Аякже! Це у нас закон! Ось вам наш сертифікат! Ось — гарантія! Ось — чек!

«Плакали ваші грошики!» — тільки усміхнувся на те Погуляйло і поїхав додому.

Увечері він намастив рідиною із флаконочика голову, обмотав рушником, як веліла інструкція, і став чекати.

Через дві години розкутав свою макітру і... онімів. На голові не було жодної волосини!

Ніч Погуляйло провів перед дзеркалом із виряченими очима: «Хоча б кущик залишився! І на біса мені здалися ті долари?! Був симпатичний лисуватий чоловік, а тепер справжнісінький Фантомас!»

Вранці він увірвався до фірми, ледь не вибивши двері.

— Це що?! — заревів Погуляйло, наче лев, показуючи на лису, як бубон, голову.

— Прекрасний ефект! — помацав її професор.

— Який ефект?! На голові жодної волосини!

— Ну, ви ж хотіли не мати проблем із волоссям? — лагідно мовив «фахівець». — Волосся у вас на голові немає. А значить — немає і проблеми. Чи не так?

Погуляйло отетерілими очима дивився на професора і нічого не говорив. Дар мови до нього повернеться лише через тиждень.

Михайло ПРУДНИК.

Вадим СИМИНОГА

Василь ФЛЬОРКО

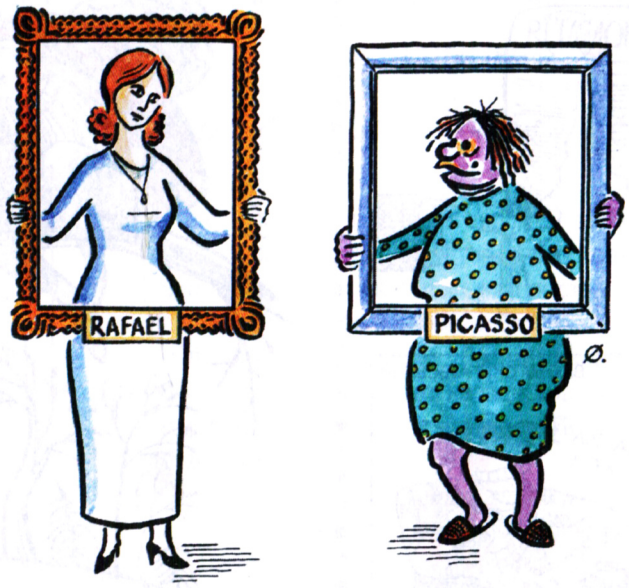

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

В халепу щоб не вскочить, мов дитина,
все згадуй застереження тверде:

якщо потрапить муха в павутину,
павук переговорів не веде.

В. ЧУМАК.
м. Харків.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— До контрольної ми добре підготувалися!

УВАГА! ПЕРЕДПЛАТА!

Кажуть, як — гарно чи погано — хто новий рік зустріне, таким той рік йому й буде. А згадалася нам ся прикмета, бо до нового року вже рукою подати; пора й подумати, як же то його зустріти, аби гарним удався.

Якщо ви, готуючись до тієї відповідальної зустрічі, оформите передплату на «Перець», то новий, 2008-ий тобто, рік буде для вас усміхненішим, а, значить, і кращим, ніж збирався бути; щомісяця разом із «Перцем» до вас приходитиме нагода усміхнутися, навіть попри клопоти житейські. Тільки не зволікайте із цією важливою і корисною справою, передплатою тобто. Бо новий рік не за горами.

Тож не баріться! Зайдіть на пошту сьогодні, або зверніться до листоноші і оформте передплату на журнал, який виходить ось уже 85 років!

Передплатна ціна:
на 3 місяці — 8 грн. 37 коп.
на 6 місяців — 16 грн. 74 коп.
на рік — 33 грн. 48 коп.
Індекс 74393.

(У каталозі передплатних видань на 2008 рік, стор. 161).

Можете зробити новорічний подарунок і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам... І тоді вони згадуватимуть вас цілий рік, коли братимуть до рук примірник журналу. (Зауважимо, що у роздріб «Перець» надходить в обмеженій кількості).

Щастя, здоров'я, благополуччя Вам!

Будьте з «Перцем»!

До зустрічі у новому році!

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

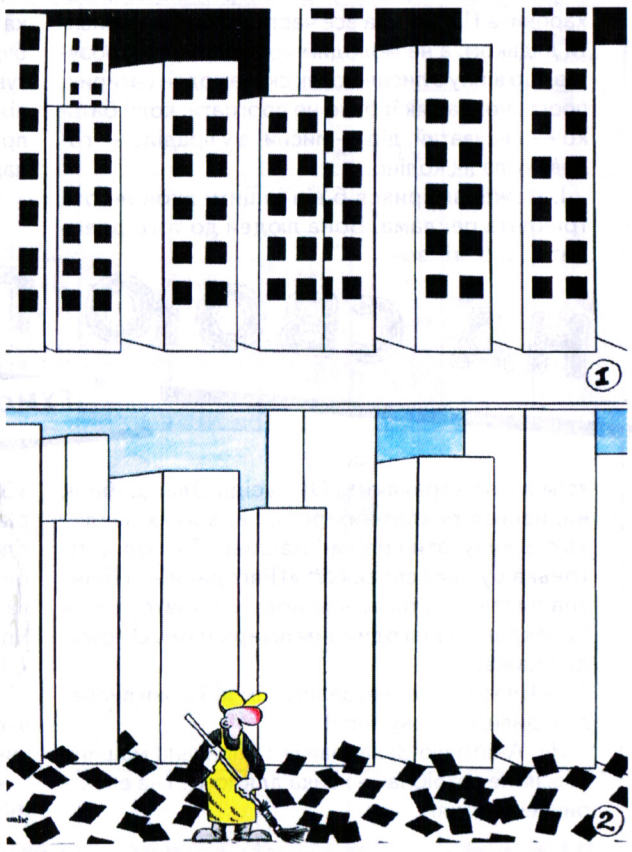

— Доброго дня!
— Здоров!
— Руки вранці мив?
— Гм, так...
— З милом?
— Звичайно.
— Пахуче?
— На, понюхай...
— Тихо, тихо. Не тицяй під ніс своєї руки... За бильця в автобусі тримався?
— Ні, йду пішки.
— А собаку гладив?
— Не траплялася...
— На вулиці нічого не підбирав?

УСМІШКА

— Не маю звички.
— Гроші в руках тримав?
— Ще не було нагоди.
— З ким-небудь здоровкався, в смислі — ручкався?
— Ні. Тебе першого зустрів.
— Ну, то здоров! Але, на всяк випадок, вибач, рукавички не зніму, а так потисну твою правицю. Знаєш, брате, яка антисанітарія кругом!..

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.
м. Павлоград.

Конвертовані думки

✓ *Враження від топ-моделі: «Застаріла».*

✓ *Звернення до політиків: «Подумайте про нащадків — їм же доведеться все це вивчати».*

✓ *Більшості наших політиків суд історії не загрожує: вона просто забуде про них.*

✓ *Тепер на наших чорноземах чи не найкраще виростають «генделики».*

✓ *Чим демократичніший Слон, тим більше Мосьок.*

✓ *На майданах усе більше відчувається вплив вулиці.*

✓ *У нас більшість партій — лише експериментальні.*

✓ *Був заодно з народом — не вірив жодному своєму слову.*

✓ *Світло в кінці тунелю виявилося світлячком.*

✓ *Звинувачення у підкупі не підтвердилось: то була звичайна купівля.*

✓ *З медичної картки політика: «Передвиборна лихоманка». «Післявиборна депресія».*

✓ *Метаморфоза: наш дорогий робітничий клас став просто дешевою робочою силою.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

м. Київ.

НАШ ВЕРНІСАЖ

КАПУСТА З ПЕРЦЕМ

Рівно сорок років тому у «Перці» вперше з'явилася карикатура художника з Донецька Миколи КАПУСТИ. Відтоді він є одним із найактивніших авторів журналу. Неодноразово ставав лауреатом «Перця» та численних міжнародних конкурсів сатиричної графіки. Цього року Національна спілка журналістів України нагородила Миколу Миколайовича «Золотим пером». Нехай золоте перо митця і надалі буде гострим і веселим.

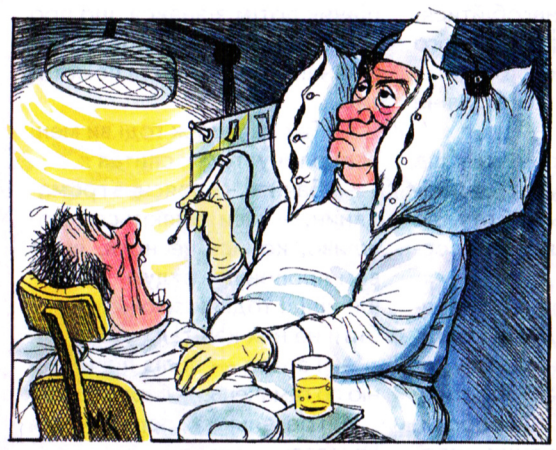

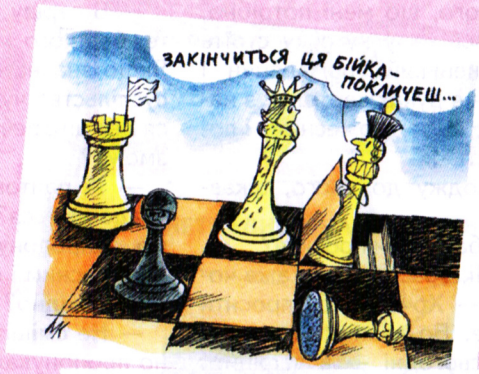

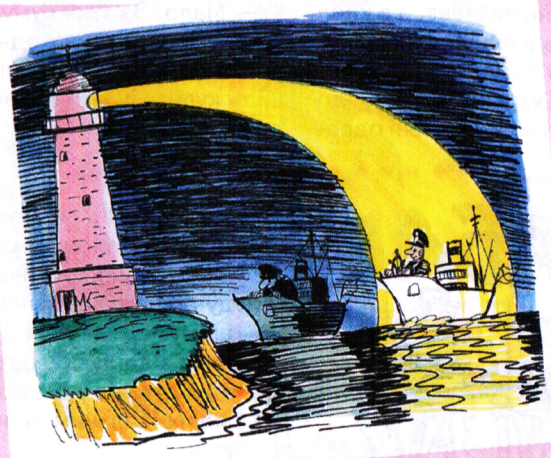

— Зараз ми зареєструємо ваше мале підприємство!

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ЗНАМЕННИК — *прапороносець.*

БРОНХІТ — *пробивний шлягер.*

СОБІВАРТІСТЬ — *егоїзм.*

МИСЛИВЕЦЬ — *мозок.*

СУПЕР — *ополоник.*

РОТАЦІЯ — *поцілунки.*

НЕГІДНИК — *турист без екскурсовода.*

КАПЕЛА — *хата з дірявим дахом.*

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хто ж глупої ночі відчиняє двері незнайомій людині?

— А він сказав, що пенсію приніс...

Описки самописки

СВІТИЛА НЕУКИ.
ШПАНОВНИЙ.
ОБДУЛЕНИЙ НАРОД.
ВОГНЕСПАЛЬНА ЗБРОЯ.
ВОВЧАЗНИЙ.
БОКСЕРСЬКИЙ РАНГ.
МИЛОТВОРЕЦЬ.
ВЛАДНИЙ КОРИТОР.
ПИКАНТНА СИТУАЦІЯ.
ХРЮНІЧНИЙ НЕЖИТЬ.
КОНКНУРЕНТ.
ПРОДУКТИВНІСТЬ ПАЦІ.
КОНКНУРС КАБАНІВ.
НЕОХАЙНИЙ ПАЦЯЄНТ.
КАБАНЕТ ВЕТЕРИНАРА.

Віктор ІГНАТЕНКО.

м. Прилуки.

НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

Юрій ПРОКОПЕНКО

До 70-ти ліття від дня народження

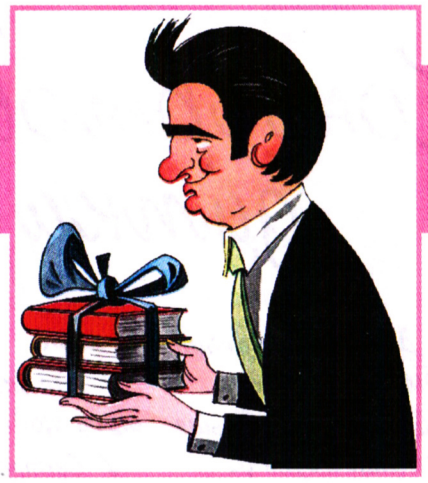

Прийшов якось я на базар. Чого тут тільки немає! Все, крім того, що мені потрібно. Дивлюсь — у куточку стоїть скромненький громадянин і тримає в руках картонку з написом: «Продаю чесність і порядність».

Підходжу до нього, цікавлюсь:

— І багато ви просите?

— Ні, зовсім ні,— каже чоловік.— Хоча міг би просити більше. Бо чесність і порядність сьогодні — в дефіциті. Уявіть, що було б, якби нами керували чесні, а в парламент обирали порядних! Ніхто б не розкрадав нашу державу, не розпродував її оптом і вроздріб, переказуючи гроші на зарубіжні рахунки. І знаєте, як би ми з вами зажили?

— А навіщо ж тоді вам продавати свою чесність і порядність?— спитав я.

— В першу чергу продають те, без чого можна обійтися. Якщо значна частина нашого суспільства чудово обходиться без цих речей, то чому я не зможу?

— А раптом вони вам ще знадобляться? Ну от, скажімо, запропонують роботу, де бути чесним і порядним просто необхідно?

— Не смішіть мене. Недавно пропонували. Дуже солідну посаду. Я і приніс шефу, як вимагалося, характеристику з попереднього місця роботи. Мій колишній керівник чудово про мене написав, а в кінці додав, що я людина винятково чесна і порядна. Як дочитав шеф характеристику до кінця, так і на двері мені одразу ж вказав. Нам, пояснив, тільки чесних і порядних тут бракувало. А мій колишній керівник потім зізнався, що про ті чесність і порядність навмисно написав, аби мені помститися.

— Так навіщо ж тоді ви мені їх пропонуєте?— спитав я.

— Бачите,— пояснив громадянин,— часи міняються і, можливо, колись чесноти, які я вам пропоную, будуть у великій ціні. І тоді ви зможете зробити на них капітал.

— Гаразд,— поліз я в кишеню по гаманець,— беріть гроші.

Він ретельно їх перерахував і сказав:

— Мало. За таку суму я можу вам продати щось одне. Наприклад, чесність. А порядність купите іншим разом. Коли розбагатієте.

ХАБАР

Я назбирав потрібну суму грошей і прийшов до високої установи, щоб дати хабара корумпованому чиновнику. Без цього, як мені пояснили компетентні люди, моя справа ніколи не зрушить із місця.

Охоронник, що стояв на вулиці біля будинку, ретельно вивчав мій паспорт, для чогось витягував його з обкладинки, трусив і нарешті повернув:

— Не дійсний!

Я довго йому пояснював, що маю домовленість про зустріч, але він тільки хитав головою. Внутрішній голос підказав слово, яке могло стати паролем в даному випадку:

— Скільки?

— П'ятдесят,— не кліпнувши оком, відповів він.

Я відрахував потрібну суму — і двері переді мною відчинились. Охоронник, що стояв у вестибюлі, теж зажадав документа. Мій паспорт йому також не сподобався і тільки сімдесят гривень розтопили його серце.

Шлях до ліфта був вільний. Ліфтер спитав, на який мені поверх, і дізнавшись, що на сьомий, сказав:

— А туди ліфт не йде.

— То, може, я пішки?— спитав я.

— Пішки у нас не ходять,— пояснив він.

— А скільки треба, щоб ви мене туди довезли?— поцікавився я.

Сховавши гроші, ліфтер висадив мене на потрібному поверсі і вказав на кімнату референта, який готував відвідувачів до зустрічі з високим чиновником. Референт не виявив до мене бодай найменшого інтересу доти, поки я не вручив йому грошову купюру. Тільки тоді він дав мені папірець із номером кабінету, де я міг би одержати потрібну інформацію.

У кабінеті я познайомився з молодшим помічником, який за винагороду представив мене старшому помічникові начальника відділу по підготовці відвідувачів до зустрічі з відповідальним чиновником...

Коли вже в приймальні ще одна купюра перекочувала з моєї кишені до сумочки симпатичної секретарки, я раптом зрозумів, що йти мені до відповідального чиновника нема з чим...

Я вийшов із високої установи і попрямував до Головного антикорупційного управління, прямо в департамент по боротьбі з хабарництвом серед відповідальних чиновників. Сам начальник вислухав мою розповідь і радісно промовив:

— Так усе правильно, шановний! Оце і є новий метод боротьби з хабарництвом! Оскільки відучити відповідальних чиновників брати хабарі ми не можемо, то пішли іншим шляхом. Ми вирішили створити такі умови громадянам, щоб їм не було чим ці хабарі давати. І, як бачите, певних успіхів таки досягли!

ВИТРИМАВ!

У відкритому морі корабель зустрів човна з одним чоловіком у ньому. Підняли чоловіка на палубу, і він повідав, що рік тому пережив корабельну аварію.

— Як же ви витримали в морі цілий рік?— дивуються на кораблі.

— Я й сам дивуюся!— каже той.— Особливо скучно було по суботах і неділях.

НЕ БУДЕ

Здибалися двоє знайомих. Зайшли в пивничку, щоб за кухлем-другим про се, про те погомоніти, бо давно не бачилися... Врешті один каже:

— Ну, пора, здається, по хатах розбігатися, а то жінки лаяти будуть.

— Моя не буде,— каже другий.

Микола КАПУСТА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Чоловік приліз додому пізно, то я йому зауваження зробила.

ІРОНІЗМИ

◆ *Що ж треба сказати сучасній дівчині, щоб вона почервоніла?*

◆ *Кажуть, що кохання – сліпе. Але ж ніхто не біжить до окуліста.*

Усмішки з конверта

— Що, твоя дружина не вчиняє скандалу, коли приходиш додому пізно?!

— Ні. Я завжди закладаюся з нею, що прийду вчасно, і вона радіє, що виграла заклад.

Надіслала Ліля МЕЛЬНИК.

м. Вінниця.

ДОЛАРИ

Якесь дике плем'я захопило двох членів наукової експедиції — американця і українця.

Привели до вождя, той каже:

— Хто дасть триста доларів, або з'їсть пуд солі, того відпустимо. А ні, то зварімо он у тому казані.

Американець дістав триста доларів, дав і пішов.

— Буду їсти сіль!— каже українець.

Кілограмів п'ять з'їв. Сльози течуть.

— Більше не можу!— стогне.

Кинули його в казан, підпалили дрова. Через якийсь час українець кричить:

— Витягуйте! Буду їсти сіль!

Витягнули.

З'їв він ще пару кілограмів, та й зітхнув:

— Більше не можу. Тримайте свої триста доларів. Щоб ви ними подавилися!

Надіслав Віктор КЕЛЕБЕРДА.

м. Кременчук на Полтавщині.

Олексій КОХАН

◆ Залежно від грошей одні живуть при комунізмі, інші — при капіталізмі. Є й перехідний період.

◆ Совість у декого, може, й прокидається, але що з того, якщо сама та людина спить?

◆ Скільки б не було жінці років, вона прагне здаватися молодшою.

◆ Із меню: істина в винному соусі.

Василь МОМОТЮК.

с. Росошани Кельменецького району Чернівецької області.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Вінегрет із перцем

Народні усмішки

ОЦЕ ТАК!

Два рибалки поїхали на Псел із ночівлею. Вранці прокидаються, а над річкою і берегом стелеться туман.

Один почухав лоба і каже:

— Ну, Миколо, ми з тобою й накурили...

Почув і записав Костянтин ТАТАРЧЕНКО.

с. В. Сироватка Сумського району Сумської області.

РІЗНІ ДУМКИ

Вечір. Зорі. Біля робітничого гуртожитку стоять закохані:

— Галю, ти вийдеш за мене?

— У яку зміну?

Почула і записала Катерина САХНО.

м. Конотоп на Сумщині.

ЗНАЙДЕ

Чоловік ходив у ліс по опеньки. Приніс повний кошик, а поверх, на листі, ще й кілька жмень ягід.

— Зваріш компот,— каже дружині.

— Та це ж вовчі ягоди?!— сплеснула та руками.

— Нічого, вовк собі ще знайде.

Почула і записала Світлана ГРИНЕВА.

смт Вінківці Хмельницької області.

Олег ГУЦОЛ

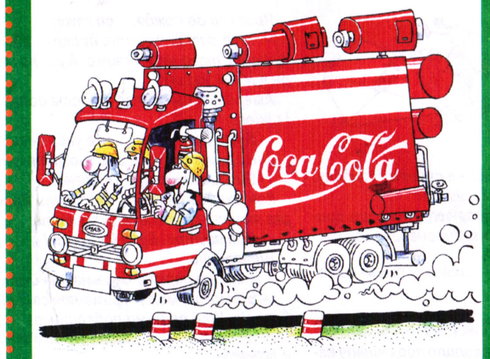

Василь ФЛЬОРКО

Олег СМАЛЬ

РІЗНИЦЯ

В зоопарку екскурсовод розказує відвідувачам:

— В оцій загороді — індійський слон, а в отій, що напроти, — африканський.

— А чим вони відрізняються один від одного?— цікавиться якийсь допитливий.

— Ну, цей називається Раджа, а той — Бобо.

ТАКИ Ж Є

Заходить шеф фірми і питається недавно взятого на роботу працівника:

— Тут є хтось?

— Є.

— Хто?

— Я.

— Йдеться не про вас. Іще хтось є?

— Є.

— Хто?

— Ви.

УТІХА

— Лікарю,— цікавиться Льоня,— а я поправлюся, якщо кину пити?

— Уже пізно.

— Що?

— Кидати.

— От спасибі за гарний діагноз!

Почула і записала Вікторія ПРОКОПЕНКО.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

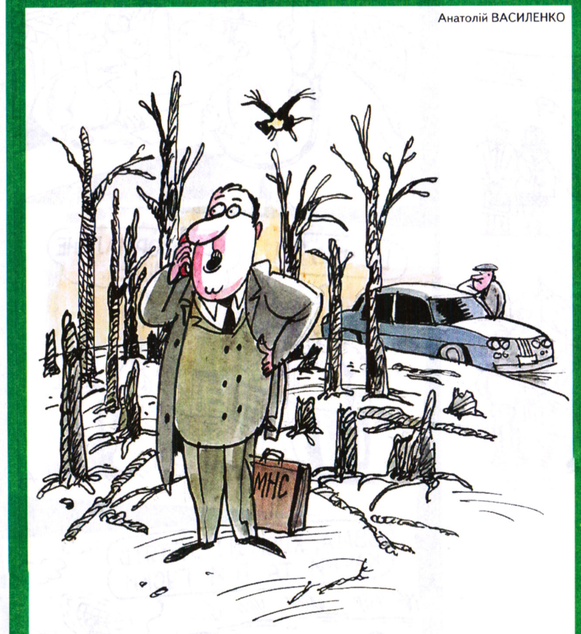

— Це фальшивий виклик! Нічого тут не горить, і ніякого лісу тут нема!

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

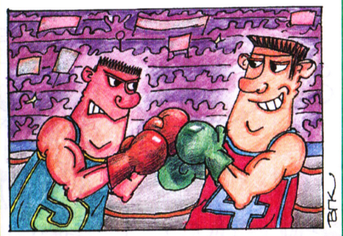

— Мені обіцяли сто тисяч за перемогу!
— А мені за поразку — двісті!

Олександр КОСТЕНКО

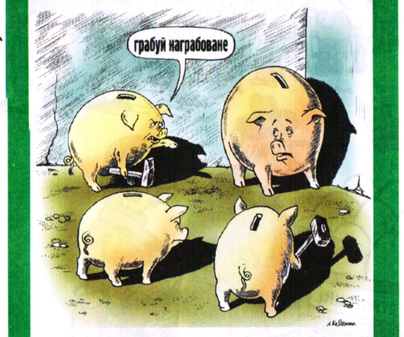

Олександр МІХНУШЕВ (тема Леоніда Телятникова)

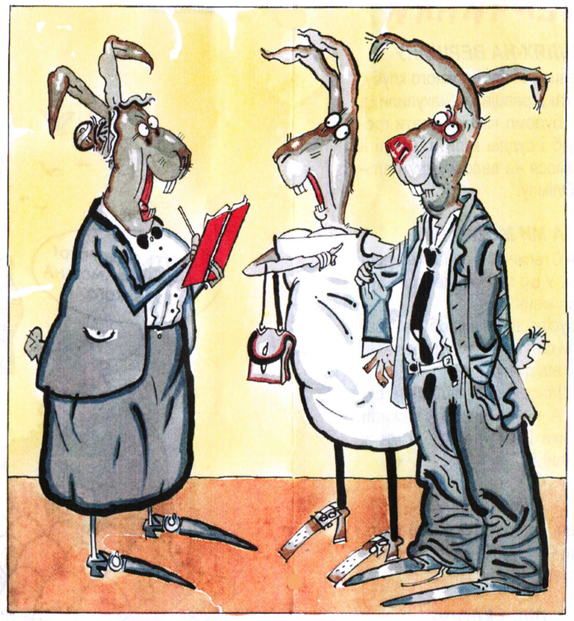

— Яка причина вашого розлучення?
— Він весь час косить на інших зайчих!

Євген ХУДАЄВ

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Олексій КОХАН

— Де ти цілий день пропадав?
— Перевіряв, як мій бізнес іде.

Народні усмішки

ЯК ДЕЛОН

Приходить хворий до лікаря і скаржиться:

— Ви ж обіцяли, що я незабаром буду, як Ален Делон!

— А хіба не так? Він теперь теж старий і хворий...

Почула і записала Євгенія ШЕРЕНГІВСЬКА.

м. Шепетівка.

ХТО МИ?

— Петре, ти чув, по телевізору розказують, що українці стали краще жити.

— Та чув...

— То що ж виходить, що ми з тобою не українці?

Почув і записав Олег БАБАШ.

м. Гуляйполе Запорізької області.

ЖИТТЯ І ДРОВА

Два пенсіонери зустрілися біля магазину:

— Степановичу, давно тебе не бачив. Здоров! Я вже грішним ділом подумав, що ти помер...

— А чого б я помирав, коли дров оце аж на дві зими нарубав?

Почув і записав Ярослав ГРІНЕВИЧ.

смт Широке на Дніпропетровщині.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Я для охорони дачі полтергейст найняв!

Народні усмішки

ПИЛЬНЕ ОКО

З американської в'язниці втекли чотири індіанці. Їх впіймали. Іде суд. Суддя запитує:

— Як це вам вдалося втекти?

Один з індіанців розказує:

— Ми сиділи, сиділи... І через чотири дні наш вождь Пильне Око помітив, що однієї стіни в камері немає...

Почув і записав Роман КИЯНСЬКИЙ.

м. Нью-Йорк.

ДЕЛІКАТНІСТЬ

Київський вокзал. По залу, де продаються квитки, ходить чоловік і кричить:

— Інфекція! Інфекція!

Усі перелякано дивляться на нього.

Підходить міліціонер.

— Що сталося, шановний?! Чого ви тут усіх лякаєте?

— Та нікого я не лякаю. Свою жінку шукаю. Пішла купувати квиток, а в яку касу стала — не знаю...

— До чого ж тут інфекція?

— Так вокзал — це громадське місце! Хіба ж я можу тут свою жінку, як вдома, заразою називати?

Почув і записав Кирило БАНИЧ.

м. Фастів на Київщині.

Презентація у „Перці“

Нещодавно у видавництві «Терно-граф» вийшла книжка відомого письменника-гумориста, лауреата літературних премій ім. Уласа Самчука та ім. Степана Руданського Богдана БАСТЮКА. Називається вона «Любі сусіди або Сидимо собі з Янтошком...». Книжка дотепна. Янтошко Процiв, улюблений герой автора, розповів чимало смішних та іронічних придибенцій. А Перець порадів за Богдана Івановича, який, очолюючи вже не перший рік Тернопільську обласну організацію Національної Спілки письменників України, залишається вірним веселому слову.

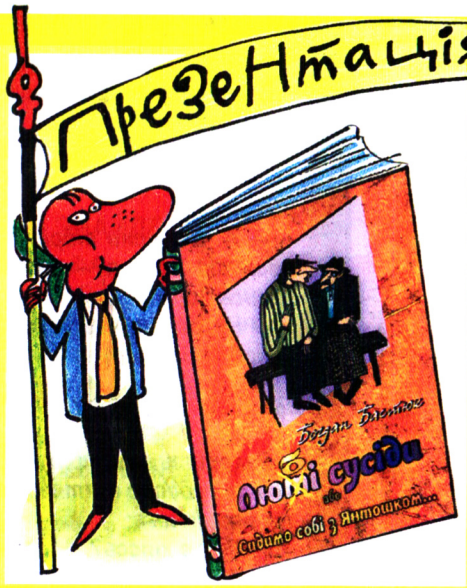

ПІРНАЛЬНИКИ

Гостювали у Янтошка...
То був цирк на дроті,
бо Янтошко похвалився
службою в морфлоті
за Союзу... Буцім нині
він — чуєте, люди? —
під водою три хвилини,
впірнувши, пробуде.
Спаленів Несторко Тоньчин,
зблід Михасько Мільчин,
заявили йому в очі,
що вони — не гірші!
Що, як треба — значно довше
будуть під водою,
і готові вже в ту воду
хоч сторч головою!..
А що була пізня осінь,
стало підмерзати,
то балію, себто ночви,
принесли до хати.
Наносили від криниці
відрами водиці,
круг балії повклякали,
догори сідниці
позводивши...
А голови, позі у догоду,
немов качки на потоці,
встромили у воду
одночасно...
А я поруч, маючи довіру
в пірнальників,
був суддею із секундоміром.
Домовились, що хто перший,

Андрій САЄНКО

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— Грішний, іду сповідатися...
— А я вже висповідався. Біжу на «дєло».

Валентин ШУЛЬГА

ФРАЗИ

● *Коли починають говорити гроші, всі німіють.*

● *Люди дають в борг не тому, що багаті, а тому, що добрі.*

● *Інкасатор завжди готовий прийти на виручку.*

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— На полігоні рвонуло...
— Вчора там ракети запускали, видно, якась повернулась...

ПЕРЧИНКИ

ШЛЯХ НА ВЕРШИНУ

Президент футбольного клубу:
— Так, гравців ми накупили, а тепер будемо накопичувати гроші, щоб і суддів купити. Отоді й опинимося на вершині футбольного Олімпу.

А МИ МОВЧАЛИ...

Іван Степанович запалив сухий бур'ян. У цю мить обізвався Степан Іванович:
— Сусіде, що ж ви робите?! Запалили сміття, а нам і дихнути не можна від диму...
— Шановний,— відповів сусід.— А як ви вчора смажили шашлики і нам пахло — ми ж мовчали!..

ПРИКМЕТА

Якщо зранку дуже гавкають собаки — уникайте зустрічі з начальством.

ДІДІВ КЛОПІТ

— Ну й химерне життя! Я старію, а дівчата все молодшають і молодшають!..

ЯКЕ СЕРЕДОВИЩЕ...

— Васильку, чому це в тебе за малюнок на тему «Навколишнє середовище» така низька оцінка?
— А яке середовище, така й оцінка, тату.

ІЗ ЖИТТЯ ДАЧНИКІВ

Жіночий голос: — Миколо швидше поливай капусту, бо бачиш — он хмара суне — зараз дощ буде...

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.
м. Павлоград.

дихаючи важко,
із балії виткне пику,
ставить усім пляшку...
Сорок п'ять секунд,
хвилина ось уже минає,
а по пляшку бігти, бачу,
охочих немає...
Бо всі троє — галичани...
На моє нещастя,
із них кожен утопиться,
але не піддасться.
Не ворушиться Михасько...
Стелиться дорога
Несторкові у світ ліпший...
Лиш Янтошко совга
по підлозі колінами,
опертя шукає...
А я — свідок.
Чи у мене розуму немає?!

Таж потопляться вар'яти,
а мене, як свідка,
міліція тягатиме
по слідствах до дідька!..

Тож метнувся рятувати
з балії «матросів»,
а як їх привів до тями,
не згадаю й досі.
Сіли вони на підлозі,
відсапнули тяжко
й ухвалили: за втручання
я їм... ставлю пляшку.
І я при тій клятій пляшці
дізнався допіру,
що так вони й ловлять дурнів
із секундоміром!..

Богдан БАСТЮК.

Олексій КОХАН

ЕКЗАМЕН

Майбутні спеціалісти харчової промисловості складають екзамен. Йдеться про спиртні напої. Заходить студент. Професор наливає йому чарку коньяку. Студент випиває, напружує пам'ять і каже:

— Коньяк «Закарпатський» п'ятиріч-ної витримки...

— Чудово!— киває головою професор і наливає ще чарку.— А це?

Студент випиває і блаженно заплющує очі:

— Новокаховський «Борисфен», п'ять років.

— Прекрасно! А це — питання на засипку.

Професор дістав з-під столу пузату пляшечку і хлюпнув у чарку. Студент випив. Подумав.

— А можна ще крапельку?

— Ні!— каже екзаменатор.— Не знаєте?

— Чого ж? Знаю. Французький «Наполеон» тисяча дев'ятсот-ностого року.

— Фантастично!— сплескує у долоні професор.— Вашу залікову!

Розкриває її, дивиться і здивовано вигукує:

— Що, студенти інституту журналістики знову похмелятися прийшли?!!

Надіслав Михайло ДРУЗЯКА.

м. Київ.

БУДЬМО ЗДОРОВІ!

Іван САВЛЮК

Микола КАПУСТА

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Лікарю, а чого ви у масці?

— Так це ж анонімне лікування від алкоголізму!

Вадим СИМИНОГА

Василь ФЛЬОРКО

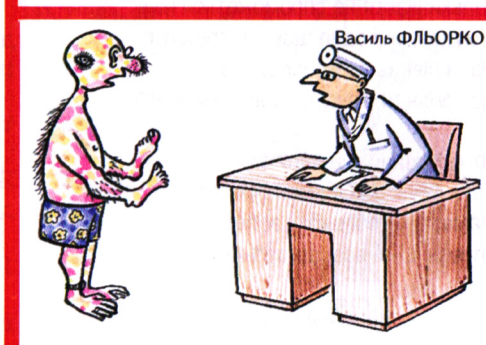

— Вживав генетично модифіковані продукти.

Олег ГУЦОЛ

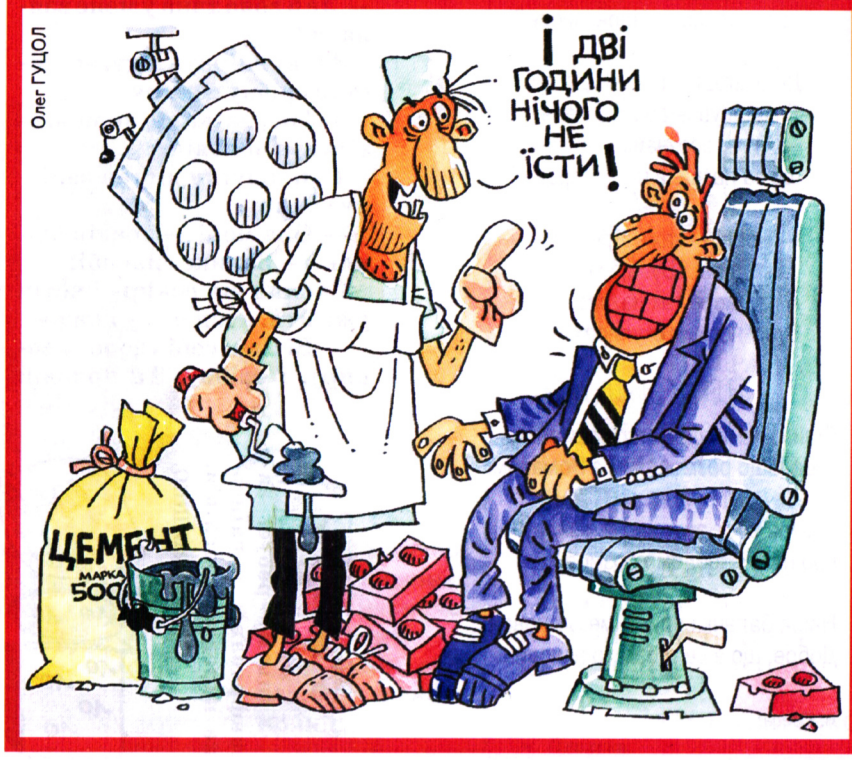

ВІТАЄМО!

Поет Віталій Березінський з Одеси розповідає: «Якось моєму онукові задали вивчити вірш про осінь. В ньому йшлося про негоду. Одне слово, вірш був сумний-сумний і дитина не хотіла його вчити. Тоді я написав веселий. Він онуку сподобався. І не тільки онукові, а і його друзям. Так я став писати ще й для дітей».

Вітаємо діда Віталія з 70-літтям!

А інших дідусів-поетів (і бабусь також) закликаємо брати з Віталія Костянтиновича приклад.

Віталій БЕРЕЗІНСЬКИЙ

КАТРУСИНІ МАЛЮНКИ

На подвір'ї вколо Каті вовтузня,
бо Катруся робить друзям подарунки —
знай, малює все, що просить дітлашня,
а замовники нахвалюють малюнки.

Петрик дякує Катрусі за кота
і за лілії «спасибі» каже Люда.
Хтось канючить: — Зобрази мені кита. —
А Микола захотів чомусь верблюда.

Тільки Настя не спроможеться ніяк
у художниці одне щось попрохати:
то їй півень до вподоби, то гусак,
то троянди, то кульбаби, то блавати,

то червоний кущ калини, то в цвіту...
Катя каже: — Ой, мене ти заморочиш!
Намалюю тобі рибку золоту,
і проси у неї все, що тільки хочеш.

ЧОРНЕ МОРЕ

Мов усміхнене, сія
море — синє і прозоре...
Хто ж це дав йому ім'я
неправдиво — Чорне море?

Де розгадка дивини?..
Я звернувсь до Ярослава:
— Ти — всезнайко, поясни,
що за назва, в чому справа?

— Чорні,— каже Ярослав,—
сажа, тінь... Бува, і хмара.
А хто море так назвав,
був у чорних окулярах.

НІЩОВИНИ

Сіли оце ми удвох під каштаном
і про ніщо розмовляєм з Романом.

Завтра обоє зустрінемся знову
про ніщо заведемо розмову.

Наша балачка плистиме, як човен...
Добре, що в світі багато ніщовин.

м. Одеса.

ДІАМАНТОВА СОКИРА

Литовська народна казка

Якось восени бідний чоловік пішов до лісу нарубати дров на зиму. Рубав, рубав, притомився. Вирішив сходити до лісового озера, щоб умиться. Нахилився до води, а сокира — бульк! — і впала в озеро. А воно глибоке. Та й вода вже холодна.

— Що ж мені робити? — забідкався чоловік. — Без дров взимку сім'я пропаде.

Аж тут виринає з води дідуган із зеленою довгою бородою.

— Що сталося? — запитує.

— Сокира у воду впала. Залишуся я взимку без дров.

— Не журися, чоловіче! Я тобі допоможу!

Впірнув він у воду і дістав із дна золоту сокиру.

— Це твоя? — запитує у бідняка.

— Ні! — відповідає той. — Де б вона така у мене взялася?

Знову впірнув дідуган і дістав срібну сокиру.

— І це, на жаль, не моя,— зітхнув чоловік.

Тоді дідуган дістав залізну сокиру.

— Оце моя! — зрадів бідняк. — Велике спасибі!

Схопив він сокиру і хотів уже йти, а дід йому і каже:

— Візьми собі і золоту сокиру, і срібну. Ти чоловік не жадібний і чесний. Тому заслуговуєш на краще.

— Ще раз велике спасибі! — подякував бідняк, взяв сокири і пішов додому.

А сусідою у нього був жадібний багач. Побачив він бідняка, золоту й срібну сокири та й почав розпитувати: де взяв. Бідняк чесно розповів.

Схопив багач найгіршу свою сокиру і побіг у ліс до озера. Хутко жбурнув її у воду і загорланив:

— Ой біда! Що мені без сокири робити?!

Тут випірнув дід із довгою зеленою бородою і показує багатію його залізну сокиру.

— Це твоя?

— Ні, не моя! — кричить багатій. — У мене краща була!

Тоді дідуган дістав із дна срібну сокиру.

— І це не моя! — махає руками багатій.

Втретє випірнув дід із золотою сокирою.

— Оце моя! — хотів схопити її багатій.

— А ти добре придивився? — каже дід. — Я на дні бачив ще й діамантову.

— А й правда! Як же це я забувся. У мене ж діамантова сокира була!

Старий дідуган із довгою зеленою бородою усміхнувся, забрав усі сокири і щез у воді.

А жадібний багатій так і не дочекався діамантової сокири. Він потім ще довго бігав берегом і кричав:

— Діду, діду, хоч залізну сокиру поверни!!!

Але його ніхто так і не почув.

Переповів
М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

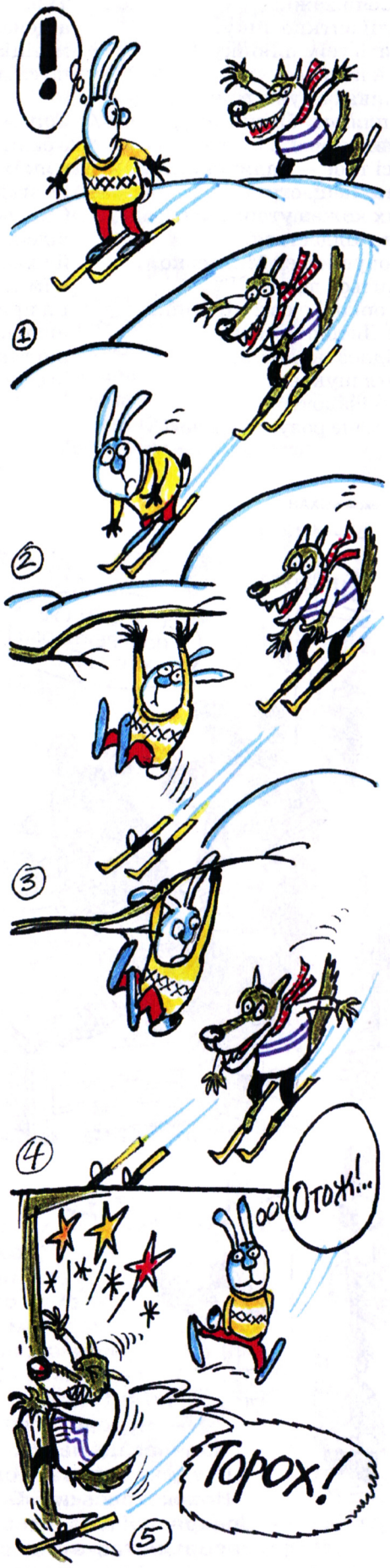

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано українське народне прислів'я.

Склав П. МИШКО.

Діалоги

* * *

— Алло! Це довідкова служба?

— Зачекайте секундочку, я зараз узнаю?

* * *

— Якось дивно у тебе в машині пахне?

— А що ж ти хотів — сто двадцять коней!..

* * *

— Кохана, що тобі подарувати на день народження?

— Щось таке... щоб я легенько ніжкою натиснула — і стрілка враз від нуля до ста!..

— Гаразд... Якщо вже так хочеш, куплю тобі підлогові ваги...

Надіслав
Арсен БАБИЧІВ.
м. Світловодськ
Кіровоградської області.

* * *

— Не виходь за Петра заміж.

— Чому?

— Він мисливець і рибалка.

— Ну і що ж?

— Буде все життя брехати.

Надіслав
Іван МАРТИШКО.
м. Мостиська
Львівської області.

* * *

На базарі:

— Скільки коштує ця печінка?

— Сорок гривень.

— Так я ж її не для пересадки беру!..

* * *

— Яка різниця між катастрофою і бідою?

— Припустимо, козлик ішов по містку, провалився і втопився. Це біда, але не катастрофа. А тепер припустимо, що впав і розбився літак із депутатом на борту. Це катастрофа, але не біда.

Надіслав
Роман КРИКУН.
м. Сокаль
Львівської області.

Гайок байок

ЗАРОБІТОК

Добротну Майстер звів обору.
Йому наймач:
— Завершив справу —
Тепер гуляй собі на славу!
І без копійки вигнав з двору...

* * *

Це, може, видумка, читачу?
Еге, і ти скривився, бачу.

ГОНОР

Шибка запотіла
Сонцю лопотіла:
— Будеш набридати —
Не пущу до хати!

ОБРАЖЕНИЙ

— Гуляє Кінь, а я — в труді,—
На долю скаржиться Батіг.

НЕ ЗРІВНЯЄШСЯ

Ціни кинули Зарплаті:
— Ми — крилаті!

Юрій БЕРЕЗА.
м. Рівне.

ЕЙ-ФЛО-РИЗМИ

Хто б не виграв, білі чи чорні, після гри всі фігури ставлять на місце.

Ми не танцюємо під чужу дудку, ми танцюємо під дві труби.

Поки вгорі ще лише гострять язик, внизу вже затикають вуха.

Той, хто любить випити, знає, що куріння дуже шкодить здоров'ю, якщо вчасно не похмелитись.

А правильний шлях ми обходимо десятою дорогою.

Б. ФЛОРІАН.
м. Чернівці.

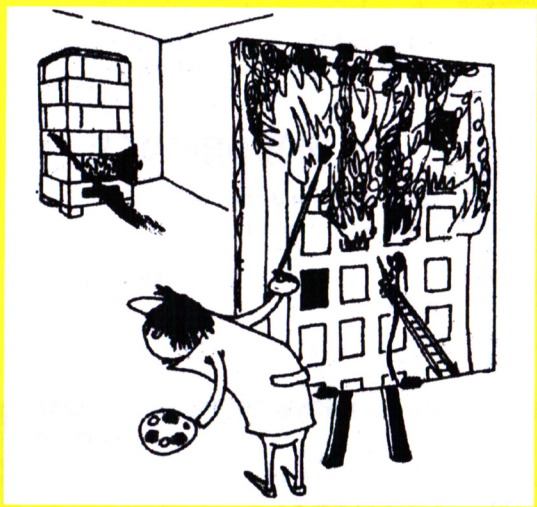

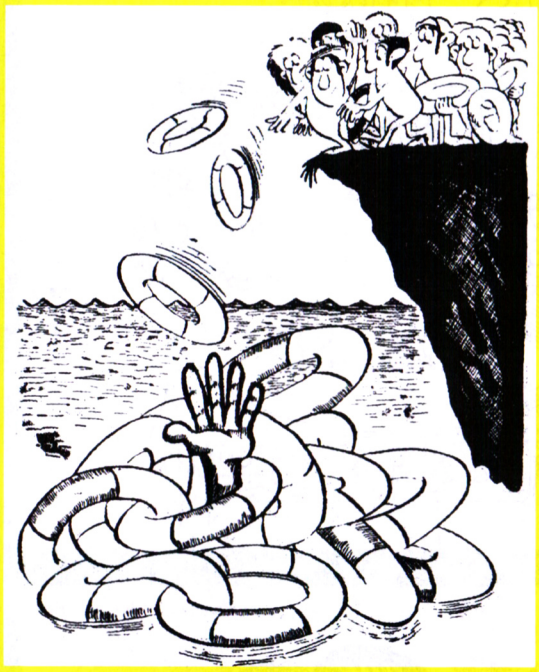

Джон САЙМОН (Англія)

Загляньте в проспект!

«Титанік» тоне.

Тонуть, захоплені водяним виром, і пасажири.

Але група щасливців у рятувальному човні встигла оддалитися од того потопельного пекла і пустилася плисти до невидимого далекого берега.

Пливуть тиждень, другий... Врешті голод стає нестерпним і вони, після короткої наради, вирішують: за давнім морським звичаєм тягнути жеребки — кому випаде мічений, того з'їдять.

Першим з'їли німця, потім настала французова черга, з'їли росіянина. Аж ось дійшло і до англійця.

— Леді і джентльмени,— звернувся він до решти,— дозвольте мені за старим англійським звичаєм виголосити коротеньку промову.

— Добре. Але щоб була дуже коротка! — закричали озвірілі з голоду пасажири.

— Дякую, леді і джентельмени! Сподіваюся, що у когось із вас є проспект нашого чудового лайнера?

— Є. І що?

— Прошу розкрити його на тридцятій сторінці... Так. Дякую... А тепер прочитайте вголос, що там написано!

— Кожен рятувальний човен має подвійне дно, під яким знаходиться запас консервованих продуктів та напоїв на три місяці.

— Дякую, леді і джентльмени!

— Та чому ж ви не сказали про це раніш, і ми були змушені ото стільки люду з'їсти!?

— Бо я, чесно кажучи, просто-таки не переношу консервів.

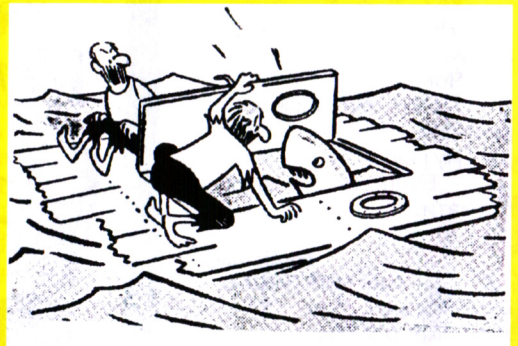

Що написано пером...

«...Я їхав так, як мене вчили, а чорний «БМВ» їхав так, ніби його водій ніколи ніде не вчився...»

«...Я усіх попередила що їздити не вмію — на скло наклеїла букву «У», туфельку і напис «Хочеш жити — не обганяй...»

«...Якби мені чоловік постійно не кричав, що треба тиснути на педаль, нічого б не сталося. А так я натисла, але не на ту...»

«...Я випив лише безалкогольного пива, але на заводі, мабуть, щось трохи переплутали...»

Надіслала Ольга КОВАЛЕВСЬКА.

м. Київ.

«У нашому магазині обважують чесно — не більше, ніж на 30 грам».

«Розумію, що мої вірші ще слабенькі. Я не Шевченко, хоча прізвище у мене Шевченко.»

Надіслала Віра ГРИЦЕНКО.

м. Тростянець.

СКАНВОРД

Склав М. ШИПШИНА. Малюнки Василя ФЛЬОРКА.

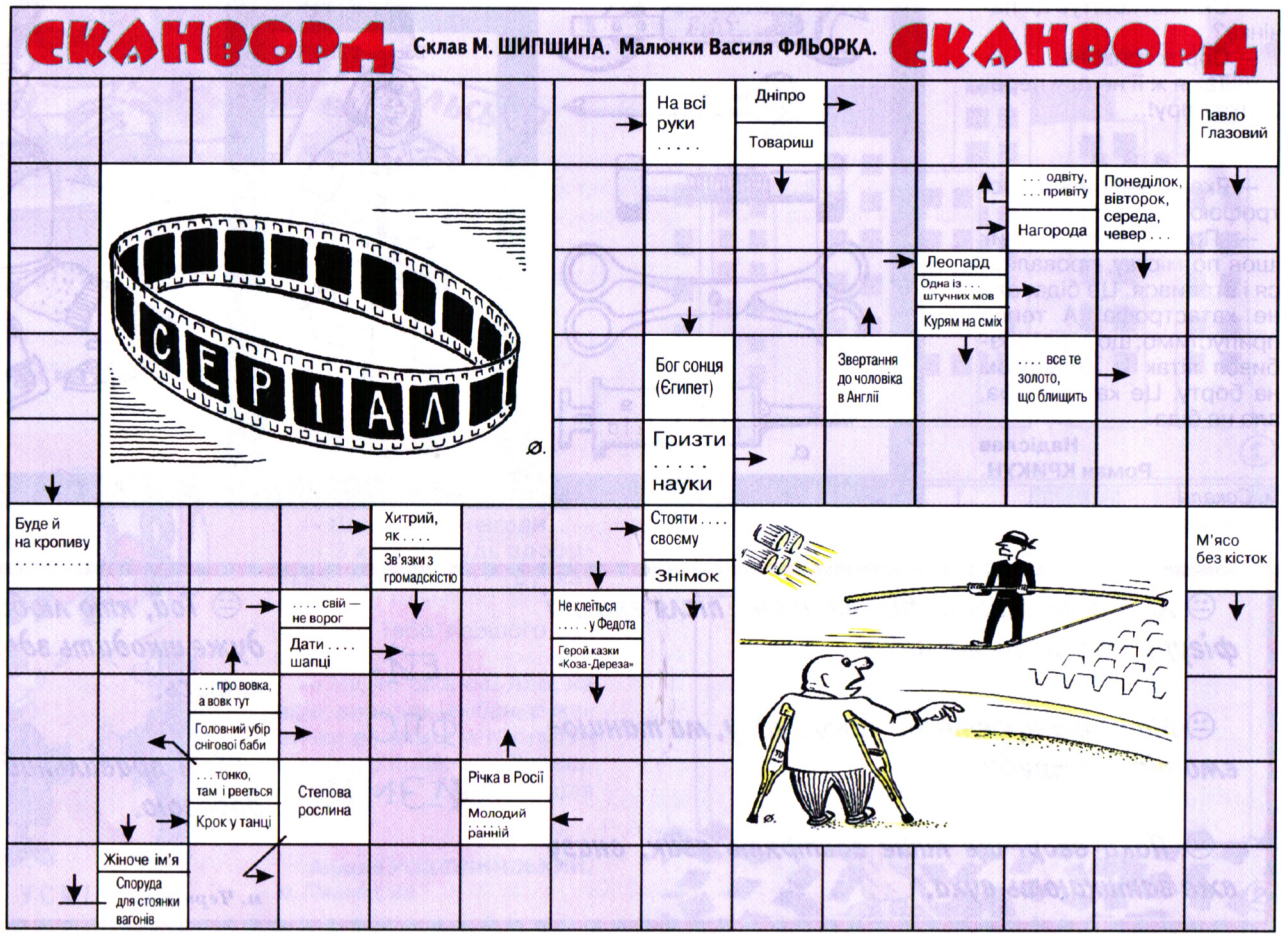

Інтерсмішинки

ПОХИБКА

Помер старий офіціант. Його вдова почала займатися спіритизмом. Якогось дня, сівши, як це зазвичай на спіритичних сеансах робиться, за стіл, взялася вона пробувати викликати дух свого покійного чоловіка. Але все — марно.

— Джоне,— заплакала вдова,— чому ти не з'являєшся?

— Я не обслуговую того столика,— почувся в темряві слабкий голос.

ДЗВОНИТЬ

— Марсель, чого ви все запізнюєтеся на роботу? Я ж казав, щоб купили собі будильник.

— Та я й купив.

— І що, не дзвонить?

— Та дзвонить, але саме тоді, коли я сплю.

НЕ ХЛІБОМ ЄДИНИМ

Томас пише із психлікарні начальникові пошти:

«Вишліть мені новий телефонний довідник, бо старий я уже весь прочитав».

ПЕРЕДЧАСНО

Сержант поліції злапав на вулиці малого хулігана і привів до його дому. Двері відчинив батько.

— Сер,— звертається до нього поліціянт,— це ваша дитина?

— Так, моя. Але приведіть її пізніше, бо зараз у нас гості.

НЕЗДАЛИЙ

Антоніо обідає у придорожньому мотелі. Коли раптом з'являються три рокери, підходять до Антоніо і починають збиткуватися: плюють йому у вино, гасять у салаті недопалки, перевертають тарілки з обідом. Антоніо встає і мовчки виходить.

— То не мужчина! Нікудишній чоловік! — із хихиканням кажуть рокери барменові.

— І нікудишній шофер,— додає, дивлячись у вікно, бармен. — Он тільки що величезною вантажівкою пройшов на стоянці по трьох мотоциклах і зробив із них купу металобрухту.

ВЖЕ ЯСНО!..

П'яний Гарольд уночі приходить додому. А тут настінний годинник якраз забамкав.

— Та добре, добре!.. Перестань! — махає рукою Гарольд. — Уже ясно, що перша година! Нічого мені це п'ять разів повторювати!

Підготував Д. МИТЮК.

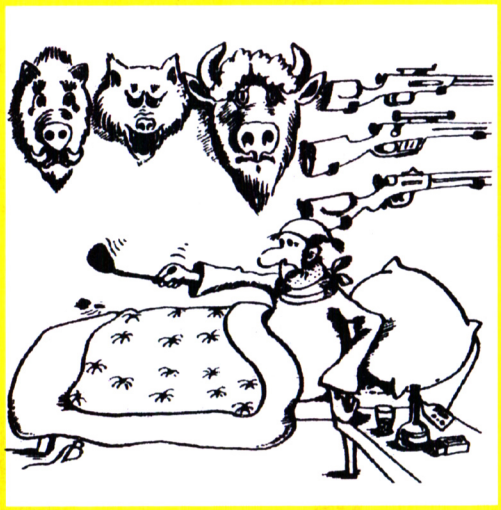

— Дивись, куди йдеш!

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

У дев'ятому числі «Перця» ми надрукували карикатуру Івана Савлюка. Жінка з чоловіком пиляють дрова. Тільки чоловік той із тих, що до роботи хворі, а до чарки скорі. Тож дружина прив'язала цього «скорого» до одного кінця пилки і поставила перед ним на колоді пляшку горілки. Чоловік до пляшки — смик! А жінка смикає його назад. Отак і пиляють.

Усі наші дописувачі в захопленні від винаходу кмітливої жінки. Дехто пропонує навіть запатентувати його. «До мене приїхала сестра із села,— пише харків'янка Катерина Дяченко. — Побачила карикатуру Івана Савлюка у «Перці» № 9 і каже: «Дай мені цей журнал, я жінкам у нашому селі покажу. Нехай посміються». Журнал я їй, зрозуміло, дала. А ще порекомендувала передплатити його на наступний рік. Наша сім'я просто не уявляє, як можна жити без дотепного «Перця»!

Спасибі Катерино Степанівно за добре слово. Вдячні і учасникам конкурсу, яких із кожним туром стає все більше і більше. Чимало з них цікавиться: чи проводитиметься конкурс у наступному році? Відповідаємо: проводитемо.

А тепер називаю переможців дев'ятого туру. Ними стали: **Володимир ПИЛЬЧАН з м. Горохіва на Волині — *«Алкопилка «Дружба»;* Олександр ДУБИНА з смт Лисянки на Полтавщині — *«Не стільки пива, скільки дива»* та Андрій КОПАНЬ з м. Добропілля Донецької області — *«Ти ж мене підманула, ти ж мене підвела...»***

Вітаємо!

А тепер пропонуємо придумати підпис до малюнка Володимира Адамовича.

На переможців чекають призи!

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 10

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Кропива. 4. Гірчиця. 7. Карат. 8. Табу. 9. Озимина. 10. Оса. 12. Негр. 14. Зануда. 15. Здір. 16. Вахта. 18. Корова. 21. Крам. 24. Ранок. 25. Раб. 26. Стіл. 27. Мортира. 30. Ліс. 33. Одуд. 34. Прайс. 36. Агатангел. 37. Отара.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Какао. 2. Піар. 3. Амазонка. 4. Гармидер. 5. Читанка. 6. Ягуар. 11. Сідло. 13. Гетра. 17. Свято. 18. Королева. 19. Сани. 20. Коса. 22. Рута. 23. Мальвіна. 28. Радон. 29. Реп. 31. Сова. 32. НАТО. 35. Де.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Подружилось з котом сало — відразу не стало.

ПЕРЕЦЬ № 11 (1582)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 20.11.2007. Підписано до друку 23 .11.2007. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 8780 прим. Зам. 0110711 . Ціна договірна.

© «Перець» 2007 р.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 СТОРІНКА

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Я ж замовляв куленепробивні двері, а ви що зробили!

Олексій ТАЛІМОНОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— В ролі Отелло я досягнув найбільшого успіху: уже задушив сімох Дездемон.

Олександр НІКІТЮК

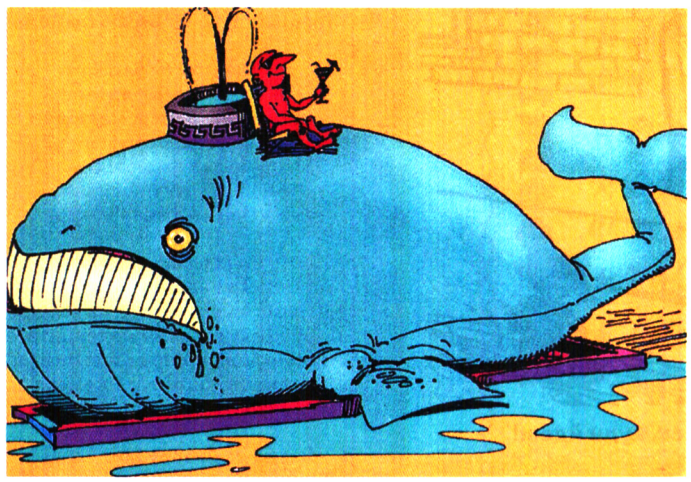

Вадим СИМИНОГА

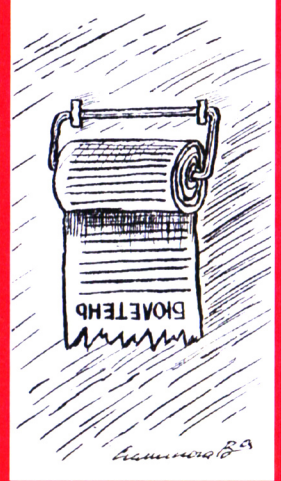

Віталій ГРІНЧЕНКО

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

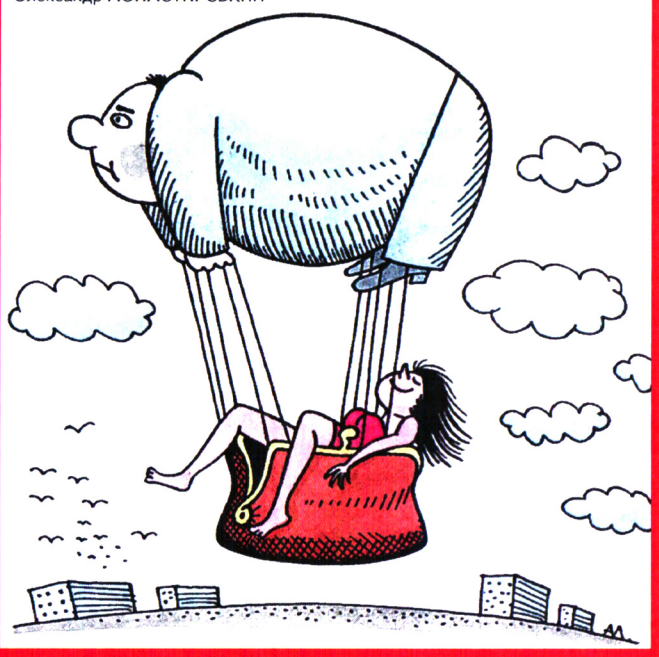

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

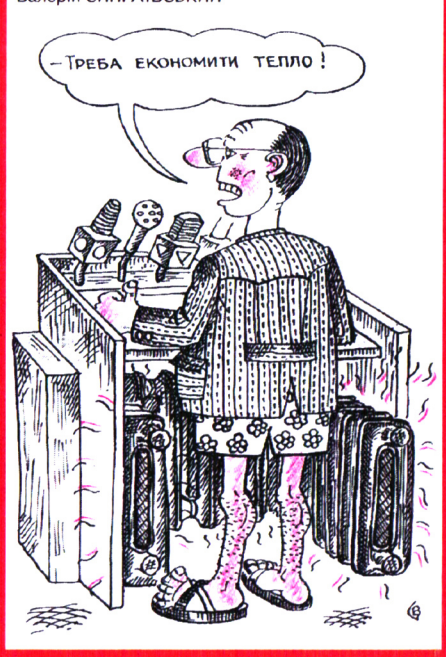

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

4 820012 960675 11

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!